

JULIA HEABERLINOVÁ

PAPIEROVÍ DUCHOVIA

ROMÁN PLNÝ
NAPÄTIA

Ljndeni

Papieroví duchovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Julia Heaberlinová
Papieroví duchovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAPIEROVÍ DUCHOVIA

ROMÁN PLNÝ NAPÄTIA

Julia Heaberlinová

Ljndeni

Copyright © 2018 by Julia Heaberlin
Photographs copyright © 2018 by Jill Johnson
Translation © 2018 by Miriam Ghaniová
This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an Imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

ISBN e-knihy 978-80-566-0808-1
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0732-9

Venujem Stevovi,
ktorý sa nikdy nevzdal mňa ani CUBS.

„Fotografia je tajomstvo tajomstiev.
Čím viac vám hovorí, tým menej viete.“

—*DIANE ARBUSOVÁ (1923–1971)*
americká fotografka

Predtým

Kedy mala moja sestra dvanásť rokov, spadla do hrobu.

Hrali sme sa samé na opustenom cintoríne. Zo zeme v každom smere okolo nás vytrčali staré náhrobné kamene. Tráva bola suchá, sfarbená ako slama, ako vlasy mojej sestry. Letmo sa ma dotkla prstami, keď som vystrela drobnú ruku a snažila sa ju vytiahnuť. Hrob bol čerstvo vykopaný a čakal na svoju obeť.

Sestra sa dolu v hrobe smiala.

Mala som vtedy päť rokov.

Moja sestra sa rada túlala po cintoríne v texaskom Weatherforde. Bol tam pochovaný Peter Pan, hoci na náhrobku stálo Mary Martinová Hallidayová. Ďalej tu bola napríklad Jimmie Elizabeth a dievča menom Sophronia, čo je v angličtine zároveň názov nočného motýľa a purpurovej ľalie, ale aj postava z diela Charlesa Dickensa. Povedala mi to sestra. Chcela dať svojej prvej dcére meno Sophronia a volať ju skrátene Sophri alebo Phronia.

Na cintoríne boli stovky hrobov. A milión kostí pod zemou, na ktorej sme so sestrou robili mlynské kolesá.

Smrť k nej prišla ako letný sen. To bolo vyryté na jednom starom bielom náhrobku. Zvyšok epitafu si nepamätám, hoci mi ho sestra zakaždým čítala.

Prebehla som asi kilometer späť do nášho domu, aby som o pomoc požiadala starú mamu.

Moja sestra vyliezla z toho hrobu sama bez jediného škrabanca.

Keď si spätne spomínam na ten deň, na tú chvíľu – asi to bolo vtedy, keď ju prekliali. Keď mala devätnásť rokov, zmizla, ako keby ktosi z oblakov zhodil laso, chytil ju a odvliekol preč.

Viem, že v ten deň som sa začala báť.

1

„Dopekla, kto si?“

Posuniem svoju kráľovnú bližšie k jeho kráľovi. „Vieš, kto som.“

Vystrie k šachovnici pravú ruku, ktorá ho stále poslúcha. Jednoduchý, rýchly pohyb. Figúrky sa rozletia až do kútov zapadnutých prachom posledných desaťročí. Ani nežmurknem, tak ako som si to nacvičovala. Nemykne sa ani ďalšia obyvateľka izby, hluchá žena, ktorá čosi pletie z modrej vlny. Alebo zo zelenej, či zo zlatej, alebo z ružovej. Môže to byť akákoľvek farba.

Nepotrebuje na to ihlice. Metodicky pohybuje rukami vo vzduchu a jej neviditeľný šál rastie do dĺžky ako harmonika. Na šedivej hlave má nakrivo nasadený svadobný závoj. Ručička na plastových hodinách visiacich na stene sa pohne.

Najradšej by som pri každej návšteve tie hodiny strhla zo steny. Čas pre ľudí v tomto dome nič neznamená. Nemajú potrebu vydať sa von za trikrát zamknuté vchodové dvere ani premýšľať, kto alebo čo do nich mohlo urobiť tri

hlboké škrabance. Nemá zmysel myslieť na tých, čo za nimi nikdy neprídu, alebo na tie ohavnosti, ktorých sa dopustili. No a čo, ak si nespomínate, že ste nikdy nemali radi hneď banány alebo neprirodzený smiech v seriáli *I Love Lucy*, ale teraz ich pokojne jete, sledujúc ten seriál.

Ktovie, čo si myslí Carl. Možno myslí na to, že by ma mal zabiť. Mám dvadsaťštyri rokov, teda mám správny vek. Som beloška, štíhla. Ľudia hovoria, že sa podobám na sestru. Rozdiel je v tom, že z jej vnútra vyžarovala akási energia. Bola teatrálna. Vyzývavá. Predvádzala sa. Ľudí to k nej priťahovalo. Mali ju radi. Aj Carla to k nej ťahalo, a tak jej vzal život.

Možno si myslí, že som moja sestra a prišla som ho strašiť.

Ja som len náhradníčka, Carl. Jej škrupina naplnená dynamitom, túžbou po pomste. Nervózna osoba s krídlami, čo chce skočiť na javisko. A ty a ja tam zažiarime spolu.

Zakaždým, keď sem prídem, som preňho cudzia, alebo klame. Zakaždým tvrdí, že zabudol, ako sa volám. Neodpovedá, keď sa pýtam, prečo má v júni na sebe kravatu s vianočným motívom, ani mi nechce povedať, kde kúpil tie starodávne okované čižmy. Nepamätá si na najkrajšie miesto, kde bol naposledy. Tie čižmy mi pripomínajú výhľad. Keď človek pevne stojí na okraji nebezpečného zrázu a pozerá na krásu, čo sa ťahá na míle do diaľky.

Carla nezaujímajú moje chválospevy o čižmách, čítanie Walta Whitmana či Johna Grishama pri jedinom slnkom zaliatom okne v tomto dome, ani vtipy o hovoriacich kravách, ktoré mu rozprávam, keď sa prechádzame po okolí. Nenadchnú ho činnosti, ktoré robíme s milovanou rodinou. Dnes ráno som ho sledovala v reštaurácii, ako si lievance

polieva jahodovým sirupom a krája ich na rovnaké kúsky. Chcela som sa ho opýtať, či mu ten sirup nepripomína krv.

Chce ma presvedčiť, že jeho oči sú len otvory do čiernej galaxie, kam sa vracia sám, ale ja sa nedám obalamutiť. Premýšľam, čo on vidí v mojich očiach. Niečo známe?

Podľa výpovede jedného zo svedkov je mimoriadne nadaný herec.

A teraz mi týmto neškodným náznakom násilia pripomína, že je stále silný. Dôležitý. Už to viem. Pozorne som ho sledovala. Zvážila som riziká. Prehľadala som jeho izbu, kým bol v sprche, a zistila som, že svoje tajomstvá ukrýva v otlčenom kufri pod posteľou – červený gumený pás na cvičenie, takže od toho má také vyduté svaly na predlaktiach, a pätkilové činky, vďaka ktorým pôsobí stále tak vyšportovane. Vo vrecku na zips mal ostrý vreckový nôž, strieborný zapalovač s vyrytým N a jediná cigaretu.

Pod výstelkou mal zastrčenú fotografiu rozmeru 8×10 cm, úhľadne vyrovnanú. Mohli by to byť dvadsiate roky dvadsiateho storočia, ale mohla byť aj spreď dvoch rokov. Fotograf Carl, ktorého kniha *Cestovanie v čase* plná bizarných obrázkov, bola kedysi bestsellerom, je odborník na nadčasovosť. Okraje fotografie sú trochu ošúchané, uprostred sa ťahá biely ohyb, ktorý delí dievča na dve časti. Dievča stojí v prázdnej vyprahnutej krajine, na ktorú asi nikdy nedopadla kvapka dažďa.

Na krku má malý strieborný kľúčik. Ten istý kľúčik, ktorý má Carl tajne ukrytý na šedivejúcej hrudi. Raz som ho zazrela, keď mu vyklzol z košeľe a visel nad šachovnicou. Je aj ona jednou z jeho obetí?

Starí sérioví vrahovia, ktorí sú na slobode, sa musia, pravdaže, niekam uchýliť. Veľa som o tom premýšľala. Musia byť unavení. Rozhodnú sa pestovať ruže alebo sa starať o vnúčatá. Trápia ich zlomeniny bedrových kĺbov alebo srdcové infarkty. Stávajú sa z nich impotenti. Nemajú peniaze. Nevšimnú si prichádzajúce auto. Priložia si zbraň k hlave.

Vrahovia, ktorí verejne preľstili systém, neviditeľné monštrá, ktoré nikto nikdy nechytí a prešmykli sa okolo ako tichá nenápadná kulisa. Ako pištiace hoboje a hlasné bicie. Len niektorí si napokon vypočujú ich zvuk, na samom konci, ale už je neskoro.

Trvalo mi veľmi, veľmi dlho, kým som našla muža, o ktorom si myslím, že zabil moju sestru. Roky. Desiatky rozhovorov. Stovky podozrivých. Tisíciky dokumentov. Čítanie, sledovanie, kradnutie. Nikto asi nebol taký posadnutý ako ja od svojich dvanástich rokov. Sestra vtedy neprešla na svojom bicykli ani päť kilometrov za jasného denného svetla z nášho domu tam, kde v lete opatrovala deti. Bolo dopoludnie.

Na druhom konci ju čakali dve sladké deti, Oscar a Teddy Parkerovci. Ťažko uveriť, ale teraz sú už na strednej. Pred niekoľkými mesiacmi ich matka našla moju adresu a poslala mi Oscarovu prihlášku na vysokú a priložila esej s poznámkou, že to možno oceníť.

Nebola som si istá. Hneď som list neotvorila. Netušila som, čo tam bude – vedela som len toľko, že sa bude týkať mojej sestry. Zastrčila som obálku do rámu na zrkadle v kúpeľni. Nepáčila sa mi predstava, že jej život by mali posudzovať a hodnotiť nejakí vysokoškolskí profesori.

Trvalo mi rok, kým som pozbierala odvalu. Oscar písal: *Nič už nebolo také isté. Mal som len päť rokov, ale jej zmiznutie poznačilo všetko. Nosil som jej náramok priateľstva, ktorý sme spolu vyrobili, až kým sa mi nite nerozpadli na ruke. Žiadna opatrovatelka sa jej už nevyrovnala. Žiadne dievča. Už nikdy som sa necítil v bezpečí a myslel som na ňu zakaždým, keď som si potreboval dodať odvalu. Ona je dôvod, prečo chcem študovať trestné právo.*

Často som myslela na to, ako hlboko ovplyvnila smrť mojej sestry našu rodinu. Mňa. Dokonca ani moja fyzická schránka sa už nikdy necítila tak ako predtým, ako keby sa chemicky zmenila každá bunka, akoby navždy mala byť v najvyššej pohotovosti.

Nikdy som nepomyslela na bolesť, čo museli cítiť dvaja malí chlapci, ktorým sestra čítala Harryho Pottera. Mala veľmi pekný hlas. Keď pani Parkerová o 9.22 zavolala a opýtala sa, prečo Rachel neprišla, práve som vyberala múku a ostatné prísady, aby som upiekla čokoládový zákusok.

Moji rodičia, obaja pracovali ako účtovníci, odišli z domu pred pätnástimi minútami. Mala som dvanásť rokov, mala som upratať dom a pripraviť niečo na večeru. Bol normálny letný deň v normálnej domácnosti.

Je Rachel chorá? opýtala sa pani Parkerová do telefónu. Viem, že sa vtedy nehnevala, len mala obavy. *Nemá teplotu?*

Stala sa nehoda, pomyslela som si v tej chvíli. *Zrazilo ju auto. Ležť niekde v bezvedomí.* Nádobu mi vypadla z ruky na zem a po čiernej dlažbe sa rozsypala múka.

Dlho ju nikto neupratal. V tom chaose, čo nasledoval, ľudia rozniesli múku po celom dome a ich odtlačky tam

zostali celé týždne. Aj o niekoľko mesiacov po nich stále zostávali viditeľné stopy. Akoby Rachel bola stále s nami, akoby okolo nás chodila ako duch.

Teraz som konečne tu pri Carlovi a pokúšam sa urobiť ďalší krok, ale zrazu sa zamyslím, či sa na to nemám vykašľať. Nikomu som neprezradila svoj plán, ako ho dostanem z tohto miesta a dozviem sa pravdu.

Nebolo by to prvý raz, čo by som nesplnila sľub, ktorý som si dala. To dievča na fotke s drobným kľúčikom k ničomu akoby ma prosilo očami, aby som odišla a viac sa neobzerala.

Nechcem myslieť na to, čo by mohol Carl ešte urobiť dvoma zdravými rukami.

Zapne sa klimatizácia a z vetracieho otvoru v stropě prúdi do izby vlažný vzduch. Svadobný závoj sa nadvihne, pavučina poláska zvráskavené líce.

Kľaknem si, aby som pozbierala šachové figúrky spod hracieho stola.

„Dopekla, čo si vlastne zač?“ kričí a tresne kartou o stôl nad mojou hlavou. Náročky mi stúpi topánkou na ruku, až to bolí. Vytrhnem si ju, ale nevykriknem, otvorím dlaň, aby som zdvihla figúrku najnižšej hodnoty. Pravdaže je to pešiak.

„Som tvoja dcéra,“ zaklamem.

Je to jediný logický spôsob, aby mi ho zverili do opatery.

Dopekla, čo si vlastne zač?

2

P o desiatej návšteve sa púšťam do svojho plánu. Carl stále tvrdí, že nie som jeho dcéra, ale už si pamätá moje meno, teda pseudonym, čo som mu povedala. Opatrne navrhnem, že by sme si mohli urobiť krátky spoločný výlet. Niekoľko dní, sľubujem mu. Aby sme si oddýchli a lepšie sa spoznali. Aby si oddýchol od tohto klaustrofobického žalára.

„Ak s tebou pôjdem, dáš mi pero?“ opýta sa. „Pani T. mi perá zakázala. Myslí si, že by som mohol niekoho bodnúť do krku.“

„A boli by z toho nepríjemnosti, ktoré by som ja musela riešiť,“ potvrdí vo dverách do kuchyne pani T. Táto pohyblivá Polka sa objaví vždy tak, akoby to mala presne načasované.

No práve pani T. ho sem pred trinástimi mesiacmi prijala. Vo svojom dome zariadila útulok pre bývalých zločincov a bola ochotná prijať možného sériového vraha trpiaceho demenciou, keď ho policajti našli potulovať sa popri diaľnici.

Slávny fotograf Carl Louis Feldman, ktorý sa venoval umeleckej a dokumentárnej fotografii, ktorý bol podozrivý zo sledovania mladých žien a z ich následných únosov, tvrdil,

že si nespomína, ako sa volá. Museli mu odobrať odtlačky prstov a vzorku DNA, aby ho identifikovali. V miestnej nemocnici určili diagnózu začínajúca sa demencia a poslali ho naspäť medzi ľudí.

Lebo keby aj „bol zvrhlý Ted Bundy s fotoaparátom a na pikape Ford“, ako raz povedal prokurátor pred texaskou porotou, štát to už nezaujímal.

Vyhlásili ho za nevinného v prípade toho nezvestného dievčaťa – bol to jediný prípad, za ktorý ho súdili, lebo obsahoval nejaké inkriminujúce okolnosti súvisiace s nájdenou DNA. Po dvoch dňoch sa porota rozhodla, že Carl môže ísť. Aj šiel a celé roky sa skrýval ako nejaký potkan v tmavom kúte. A ja som netrpezlivo čakala, kedy odtiaľ vylezie.

Kto vedel, že tu skončím – sedím teraz natlačená na vysedenej pohovke medzi vrahom mojej sestry a ženou, čo pletie imaginárne veci. Sme pri sebe tak blízko, že cítime vzájomné teplo. Dnes jej chýba svadobný závoj, ale prstami pohybuje v pravidelnom rytme, ako keby mala za chrbtom dozorcú s bičom.

Ďalší obyvatelia domu sú roztrúsení po kuchyni, spálňach, kúpeľniach – čo najďalej od zvuku televízie, ktorá začína deň o šiestej ráno. Bzučí celý deň a jej šum počujem ešte dlho potom, ako odtiaľto odídem.

Carl odtrhne oči od obrazovky, kde vysielala kanál Discovery. Práve sme sa dozvedeli, že tarantula vydrží dva roky bez potravy.

Carl sa obráti ku mne, ostrým kolenom mi zámerne vrazí do stehna. Predstavím si, že tým istým kolenom pridržoval Rachel. Zrazu som rada, že žena vedľa mňa je hluchá a že jej imaginárne ihlice nie sú ostré.

Carl zdvihne ruku. Pani T. tu nie je. Chce sa ma dotknúť. Dovolím mu to. Čo len chce. Čokoľvek ma to bude stáť.

Prejde mi po líci drsným prostredníkom a ukazovákom, zatiaľ čo hľadím na chlpatého pavúka v telke, ktorý práve bojuje s jaštericou.

Carl mi prejde po brade, po uchu. Po krku. Keď sa dotkne jamky pod priedušnicou, pritlačí dva prsty silnejšie ako treba.

„Bum, bum,“ povie. „Bum, bum. To je tvoja krčná tepna.“

Prikývnem a namáhavo prehltmem. Hneď viem, čo je krčná tepna, lebo som prečítala stovky správ súdnych lekárov. Dve karotídy v hrdle vedú deväťdesiat percent krvi do mozgu. Televízne šou neklamú. Stačí drsný úder do jednej z nich a o niekoľko minút nastáva smrť.

Carl má prsty stále prilepené na mojom krku, hoci sa ozýva hlasné klopanie na dvere. Okrem toho ktosi dvakrát zazvoní.

Zohnem sa po kabelku, takže Carl musí odtiahnuť ruku. Chytím dych, potlačím výraz odporu a poníženia. Dúfam, že si nič nevšimol. Prstami hrabem v kabelke. Počujem praskanie drevenej podlahy, šušťanie sukien pani T. a hlasné buchnutie západky na vchodových dverách.

Keď sa vystriem, návštevníčka už vchádza dnu. Je to tmavovlasá tínedžerka menom Lolita s ružou vytetovanou na vnútornej strane zápästia. Lolita chodí každú stredu – je to vnučka jedného z obyvateľov domu pani T., ktorý sa snaží zabudnúť na to, že kedysi podpálil dom, v ktorom bolo šesť ľudí. Teraz je už mierny. Dostal sa z väzenia len preto, že nikto pri požiari nezomrel.

Všimla som si, že Lolita v Carlovej prítomnosti vždy skláňa hlavu. Ani dnešok nie je výnimkou. Ako zvyčajne,

má na sebe šatku s ružovými a bielymi slimákmi. Raz si ňou uviazala vlasy do chvosta a druhý raz ju mala namiesto opasku. Dnes jej však voľne visí okolo krku. Počula som pani T. vraviť, že tá šatka je vianočný darček od jej starého otca. Nosí ju, aby mu pomohla spomenúť si, kto je.

Pani T. a Lolita vyjdú z miestnosti, rozprávajú sa, nám sa neprihovoria. Podám z kabelky Carlovi pero, moje obľúbené, v ktorom sa prelieva atrament ako modrý olej.

„Ako si chcel,“ poviem. „Takže pôjdeš?“ Znie to prosebnejšie a nádejnejšie, ako by som chcela. Možno skôr ako od dcéry. Možno je to v poriadku.

Strčí si ho za opasok džínsov, na chvíľu mu zazriem okolo pupka sivé chlpy. Srdce mi bije až v hrdle, silnejšie, ako keď mi naň tlačil prsty.

„Pekné dievča, pekná šatka,“ prehodí Carl. „Vedela si, že existuje druh slimáka, ktorý má toľko jedu, že by zabil aj človeka? Ľudia ho volajú cigareta, lebo ak ťa uhryzne, máš čas len na cigaretu a je po tebe.“ Štuchne ma do rebier. „No tak, usmej sa. Počul som, že je to prehnané.“ Carl si priloží prsty k perám a napodobní fajčenie. „Ktovie, či tá Lolita rada fajčí.“

3

Ked' som prvý raz videla Carlovu fotografiu, pocítila som známe pichnutie. Bol na nej len čiastočne, umelecký pohľad v polotieni. Mala som pocit, že ho odniekiaľ poznám. Stále ju mám. Keď sa ho snažím rozpoznať, je to, ako keby som hľadala meno bezvýznamnej postavy z nejakej knihy, čo som čítala pred rokmi. Napriek tomu som presvedčená, že to bol práve on.

Prešli ďalšie dve návštevy, ale Carl stále nesúhlasil, že pôjde so mnou. Stále ho mám v hlave. Budí ma zo sna. Keď som v noci sama vo svojej izbe, cítim na tele jeho prsty, akoby mi nimi hľadal pulz. Aj teraz mi bije srdce rýchlo ako vždy. Rovnako mi bilo aj cestou sem. Sedíme vedľa seba v drevených kreslách v zanedbanej záhrade pani T. V kúte je kúsok trávnik, o ktorom mi Carl nadšene prezradil, že sú tam zahrabané tri mačky a veverička. Po vysokom, pevnom, asi trojmetrovom plote sa na všetky strany rozrastá zemolez, takže to vyzerá ako zamrežovaná klietka.

„Nevidím zmysel tvojej takzvanej dovolenky,“ šomre Carl. „Mohla by si byť námesačná. Levica, ktorá je v love

úspešná na deväťdesiat percent. Včera som to videl na Nat Geo. Musím to povedať pani T., aby náhodou nešetrila na káblovke.“ Odišle si veľkou slamkou z kokteilu, ktorý som mu dala namiešať na jeho žiadosť: jedna tretina Spritu, jedna tretina višňovej koly a jedna tretina Dr. Peppera.

V tej chvíli sa rozhodnem zmeniť stratégiu. Hovorím potichu, aby nič nepreniklo von za zatiahnuté okná. „Musím to vedieť.“

Carl pokojne vytiahne z vrečka žltý papierový štvorec a rozkladá ho. „Chcem počuť, ako to povieš.“

„Potrebujem vedieť, či si vrah. Ako tvoja dcéra potrebujem vedieť, aká krv mi koluje v žilách. Dlhujes mi to.“ Prvá a posledná veta sú pravdivé.

„Nebolo to také ťažké, čo? Takže máme jasno v tom, že na tom výlete nepôjde o zblížovanie rodiny ani o čerstvý vzduch. Keby si bola naozaj moja dcéra, povedala by si mi hneď na začiatku, že nechceš, aby z tvojich detí vyrástli vrahovia. Ronila by si krokodílie slzy. A pratala by si sa odtiaľto čo najrýchlejšie. To by urobilo normálne dievča.“

Otvorím ústa, aby som namietla, ale znova ich zatvorím. Carl má pravdu. Nie som normálne dievča. A on je dnes úplne pri zmysloch. Nechcem to pokaziť.

„Len aby si vedela, toto všetko je príznak šialenstva,“ pokračuje. „Nespomínam si. Občas sa tu zastaví nejaký poliš, aby mali istotou. Myslia si, že ich ťahám za nos. Ak sa mi nemôže dostať do hlavy on, myslíš si, že tebe sa to podarí?“

Aký policajt? Nieкто, koho poznám? Chvíľu mám pocit, akoby ma stískali prsty iného muža.

„Mám plán, ako ti pomôcť spomenúť si,“ šepnem.
 „Miesta. Fotografie. Nechceš to vidieť?“

„Prečo by som to chcel vidieť? Si oveľa krajšia ako ten poliš. Levica na love.“

Na širokej opierke kresla narovnáva žltý pokrčený papier, čo vytiahol pred chvíľou z vrecka. Zo svojho miesta nerozoznávam slová, len to, že ich napísal mojím modrým perom. Potom podrží papier pred svojou tvárou ako úprimné dieťa. Papier sa trochu trasie, hoci vzduch je stále vlhký a nehybný.

Keď Carl začne čítať, uvedomím si, že mal dávno v pláne so mnou ísť.

Vymenúva podmienky – čo všetko chce za to, aby vôbec nasadol do auta.

Každý deň ľadový čaj, aký robila jeho nebohá stará mama.
 Knihy.

Lopatu.

Zoznam je dosť dlhý. Asi v polovici prestanem počúvať a premýšľam o ďalšom kroku – ako prehovoriť pani T., aby Carla pustila. Povedala som jej, že v rodnom liste mám uvedené „otec neznámy“, ale že som ho našla vďaka zhode DNA. Dúfam, že už odo mňa nebude chcieť žiadne doklady.

Keď Carl dočíta, veľkoryso dodá: „Nemusíš to všetko zohnať ešte pred odchodom.“

Opatrne papier poskladá a strčí si ho do vrecka na džín-sach. „Si čudná. Naozaj čudná. Premýšľam, prečo sa nebojíš, že zabijem aj teba.“

Podmienky

Fotoaparát

Čili omáčka z papričiek bhut jolokia

Ladový čaj (denne)

Fastfood Dairy Queen

Burgery

Ruby Red

Nový zastrihávač na nechty

1015

Údené bravčové

Baby Head

Muleshoe

Tajomné svetlá

Vankúš zo stopercentného peria

VKR - vyprážený kurací rezeň

Vodka Tito's

Prepravka piva Shiner

Turistické topánky

Lano

Lopata

*12/22/63 (Stephen King)**

*Osamelá holubica**

*Odyseus**

Mexický Dr. Pepper/s ozajstným cukrom

Vodotesné hodinky (odolné do 300 metrov)

Baterka

WD-40

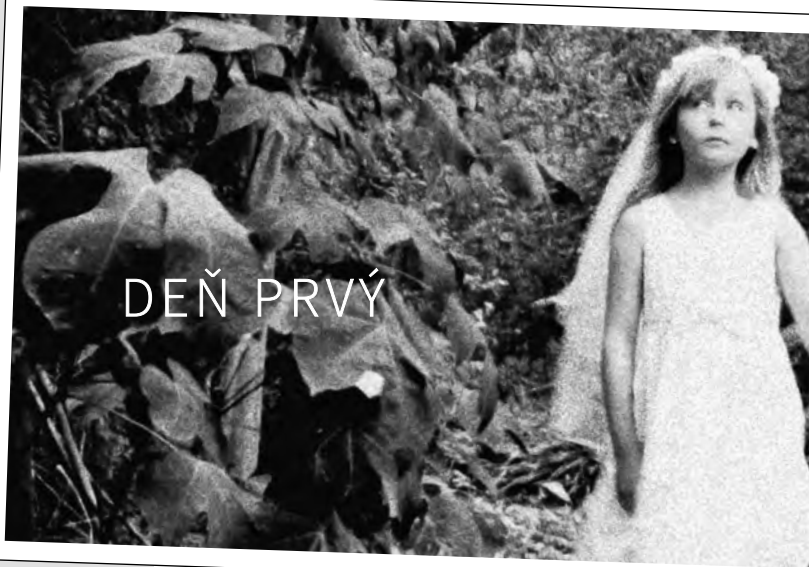
New York Times

Uzatváratel'né plastové vrecká

Biblia

** v tvrdej väzbe*

DEŇ PRVÝ

DENNÍK MÔJHO PREŽITIA, VEK 8 ROKOV

Ako byť odvážna ako moja sestra:

1. Písať si denník.
2. Skúmať strach.
3. Testovať strach.
4. Vyliezť oknom v noci ako ona.
5. Nebáť sa.

O d nádeje sa mi až krúti hlava. Konečne sa balí a pôjde so mnou. Tričká si ukladá do dokonalých komínov. Ponožky zgúľa a strčí ich do plastového vrečka. *Na hranici obsesívno-kompulzívnej poruchy*, píše sa vo dvoch posudkoch psychiatrov. Carl pridá ešte jedny tepláky a dvojce pyžamové nohavice.

Zásuvky v jeho úzkej modrej skrinke sú prázdne, v šatníku visia len prázdne vešiaky. Balí si všetko oblečenie, ktoré si priniesol, keď ho do tohto domu poslali, a nemá ani len plný kufor.

Kde má svoje veci? Hneď po súde, keď ho zbavili obvinenia a prepustili, predal dom a na šesť rokov zmizol. Hovorilo sa, že má tajné miesto, dom či chatrč kdesi v lesoch. Písalo sa o tom v známom časopise s názvom *Temná komora*, čo sa hodilo vzhľadom na to, že Carl bol fotograf a zároveň ho podozrievali, že je sériový vrah.

Pani T. vo vyblednutej zástere nás nesúhlasne sleduje od dverí s rukami prekríženými na prsiach. Trvalo to týždeň, ale presvedčila som ju. No dohodli sme sa na desiatich dňoch namiesto štrnástich.

„Stále ste si istá?“ zatiahne pani T. a vyruší ma z myšlienok. Tak ju volajú všetci, lebo jej poľské priezvisko by aj tak poplietli.

Neraz mi pripomenula, aká je odvážna, keď poskytuje útočisko vydedencom spoločnosti a kriminálnikom, ako „prikázal Kristus“. Pohrdala som ňou až do istého dňa asi pred dvoma týždňami, keď som prechádzala okolo jednej izby a cez otvorené dvere som zazrela, ako objíma tú pani so závojom. Pani T. ju presviedčala: *Váš muž sa načas vráti z vojny na svadbu.*

„Bude to v poriadku,“ odvetím pani T.

„Desať dní je viac, ako si myslíte. Musím povedať, že je to dosť. No musíte mu dávať lieky. Občas máva to trasenie, ale inokedy je v poriadku.“ Ukáže na škatuľky vo vrecku, čo držím v ruke. „Bude klamať, veď viete. Zabúda. Nie je dobré, keď zabúda. Videli ste to sama minulý týždeň. Koľko vlastne máte rokov? Nevyzeráte, že by ste mohli byť jeho dcéra. Ste trochu mladá. Máte vôbec devätnásť? Dvadsať? Nech rátam, ako rátam, dáko mi to nevychádza.“

Tak ma zastavte, poviem si v duchu. Nieкто by ma mal zastaviť.

„... ale verím vám, lebo sa zdá, že máte srdce na správnom mieste. Len nezabudnite na našu dohodu. Inak bude zle. Nechcem prísť o peniaze, ak sem príde nejaká štátna kontrola a nenájde ho tu. Naozaj, peňazí tu nie je nikdy dosť. Štát si myslí, že útulku stačí aj polovica.“ Rada to opakuje a zakaždým, keď to povie, rovnako sa uškrnie.

„... ale oni nechápu, že mať tu šesť šialencov je, akoby tu bolo dvanásť ľudí. Polovicu mysle majú stále bystrú,

vymýšľajú plány, ako ubziknúť na šišky a tequilu. Druhá polovica mysle im cestuje v čase bohviekam. Naozaj je to tu náročné, pravda, pán Feldman?“

Mlčím, kým hovorí, hoci som to počula už niekoľko ráz. Carl zmotáva vianočnú kravatu a vopchá ju do kútika vedľa spodnej bielizne. Uľaví sa mi, že si ju neuviaže okolo krku. Bude lepšie, ak ničím nebude pútať pozornosť.

Pred hodinou, keď si myslel, že sa rozprávam s domácou, ale pozorne som ho sledovala cez kuchynské okno, zakopával svoje päťkilové činky vzadu v záhrade. Neviem, čo sa stalo s jeho ostatnými pokladmi, ale postarám sa o ne neskôr.

Nôž, ktorý reže kožu ako papier, až by vytiekol jahodový sirup. Dlhá červená guma, ktorou by sa dalo aj uškrtiť. Zapaľovač s písmenom N, ktorý stále funguje. Vyskúšala som ho, potom som ho odložila.

Fotografia dievčaťa v púšti, pri ktorej mám sucho v ústach.

„Stále nechápem, ako ten výlet pomôže utužiť vaše rodinné vzťahy,“ opakuje pani T., „ale nečakajte žiadne zázraky typu láska medzi otcom a dcérou. Ani jeden z vás.“

„Urobil tu niečo násilné?“ Carl je len dva metre od mňa. Chcem, aby ma počul. Násilie sa nevyskytlo v žiadnych správach pani T., aspoň nie v tých, čo som videla.

Potiahne ma do chodby. „Povedali ste, že jeho minulosť už poznáte.“ Vystrúha na mňa kyslú grimasu. „Ide o to, že môj synovec mi zaplatí, ak na zvyšok tohto mesiaca prenajmem jeho izbu.“

To vysvetľuje moje obavy ohľadom policajta, ktorý by sa tu mohol zastaviť, kým bude Carl preč. Ak ten policajt naozaj existuje, pani T. má svoje dôvody, ako ho držať čo najďalej.

Aj ona hľadá svoje cestičky. Bojí sa, že si to rozmyslím. Už som si niečo zistila. Kam idú tie peniaze, pani T.? Určite nie na nábytok, na potraviny, fazuľu a arašidové maslo, nešli ani na dve kúpeľne so zhrdzavenými držiakmi pre postihnutých, ani na príbehy z Reader's Digest nalepené na stenách.

Len zámky na dverách a lekárničky sú nové a lesknú sa. Televízor je najnovším predmetom v celom dome, ale nie je to nový model. Len aby išiel aspoň štrnásť hodín denne, aby v ňom stále čosi blikalo a šušťalo. Rada by som pani T. nahlásila, ale mohlo by sa mi to vypomstiť. Chcem len tak vklázať do jej života a potom z neho zmiznúť.

Ale kam by šla tá žena so závojom? Kto by ju potom objal?

„Carl pôjde so mnou,“ presviedčam ju. „Len sa chcem opýtať, či niekoho nenapadol, odkedy je tu.“

„To závisí od toho, čo máte na mysli. Znížila som svoje očakávania u týchto ľudí. Nie všetko sa ku mne dostane, viete? Carl nie je až taký agresívny. Ostatní obyvatelia sa snažia príliš s ním neprichádzať do kontaktu a neznepríatelíť si ho. Nemajú radi jeho čudných priateľov,“ zachichoce sa.

Znova som v rozpakoch. Pani T. ani Carl sa predtým nezmenili o žiadnych priateľoch. Bude chýbať niekomu inému? No teraz na to nemám čas myslieť.

Carl vyťahuje čosi kovové a lesklé spod vankúša. Mizne to v jeho kufri.

Hlasno ho zatvorí. „Som pripravený.“ Má na sebe levisky, za nimi zastrčenú obnosenú belasú košeľu, zodratý kožený opasok a svoje ťažké topánky, čo by rozmliaždili aj prsty. Sú to najcennejšie, čo má, to viem, lebo som mu

prehľadala celú izbu. To, že sa dnes snaží vyzerat' k svetu, ma ľaká a teší zároveň.

Neskrýva to. Teší sa.

Aj ja som sa pripravila, ako som najlepšie vedela.

„Takže posledný deň v mesiaci večer,“ zopakuje pani T. „Vtedy musí byť späť.“ Obráti sa rovno k nemu. „Pán Feldman, len si nenamýšľajte nič o slobode. Toto bude vaša prvá a posledná dovolenka od pani T.“

Odprevadí nás k dverám. Čaká tam celý rad bývalých kriminálnikov, dvaja muži a tri ženy. Jeden závoj, jedna bejzbalová čiapka, pár smiešnych ružových papúč, jedna holá hrud', jedna havajská košeľa s palmami. Dvaja vrahovia, jeden podpaľač, jeden, čo obťažoval deti, jeden násilník. Všetci majú diagnostikovanú demenciu a náklonnosť k agresii. Prezrela som si ich záznamy na internete, zavolała som ich sociálnym pracovníkom a po večeroch som trkala s prefíkanou pani T.

Najlepšia je žena v ružových papučiach. Zastrelila svojho zaťa päť dní potom, ako znásilnil jej dcéru. Keď sa dostala z väzenia, mala sedemdesiatštyri rokov a jej dcéra bola už mŕtva. Nikto nebol nablízku, aby jej zabránil vydať sa za ďalšieho násilníka a odbachnúť ho.

Pani T. sa nakloní bližšie a dýchne mi do ucha. „Bude chcieť fotoaparát. Nemusím vám hovoriť, že to nie je dobrý nápad. V prípade núdze nezabudnite na fľaštičku s červeným krížikom na vrchnáku. A pozdravujte na Floride.“ Silno za nami buchne dverami. Hotovo.

Nekonečné azúrové more. Soľ mám v ústach aj na koži. Žiadne hodiny.

Lenže my tam nejdeme a Carl to vie. Stojí niekoľko metrov predou mnou a obdivne hvízda pri pohľade na čierny buick zaparkovaný pri obrubníku. Nepoviem mu, že je prenajatý ani že sa ho potom zbavíme. Neprezradím mu o sebe nič, čoho by sa neskôr mohol chytiť. Keď bude po všetkom, budem ako jedno z milióna pierok vo vetre, ktoré sa nedajú chytiť.

Otvorím kapotu a chcem mu vziať z ruky kufor. Nevšíma si ma a hodí ho dnu sám. Zatvorí kapotu. Nie som prekvapená. Je silný. Už teraz sa mi zdá vyšší aj urastenejší. Pani T. má vo formulári napísané, že meria meter osemdesiatpäť. V starej policajnej správe mal napísané, že meria meter deväťdesiatdva. V oboch dokumentoch má rovnaký dátum narodenia, teraz vo štvrtok bude mať šesťdesiatdva rokov.

Otvorí zadné dvere a pozrie ešte raz na väzenie u pani T., poschodový dom vo viktoriánskom štýle so sivou olupujúcou sa farbou ako rybie šupiny. Domy po oboch stranách sú ako opustené mŕtvoly, ako očistené rybie kostry.

Na jednom hornom okne sa pohne roleta.

Carl na pozdrav zdvihne dva prsty.

Výrazná paralýza ľavého ramena. Spoliehala som sa na tie slová, napísané v jednej zo správ. No Carl práve bez problémov zasalutoval ľavou rukou. Až doteraz v mojej prítomnosti dvíhal všetko len pravou rukou. Tou teraz otvoril aj zadné dvere na aute.

Podídem bližšie, zatvorím dvere a otvorím predné dvere spolujazdca. „Dozadu nie. Budeš sa viezť vpredu. Sadni si sem.“ Takmer dodám otec. Sem, otec.

„Len som chcel byť zdvorilý,“ odvetí.

Sadne si na miesto a spustí okno. Uškrnie sa, ako ticho sa klže nadol. Potom ho zdvihne nahor. Znova nadol. Znova nahor. Vychutnáva si slobodu.

Na palubnú dosku položí známy žltý papierik. „Moje podmienky. Keby si náhodou zabudla.“

„Nezabudnem.“

Zaradím rýchlosť. Takmer polovicu života som sa pripravovala na Carla. No zrazu mám strach, že desať dní mi nebude stačiť.

5

Rachel mame klamala.

„Už som povedala, že nikam nepôjdeme,“ zdôraznila jedovato každé slovo.

Sestra zostala doma kvôli mne, nemohla ísť na narodeninovú oslavu, kde mala aj prespať. Musela ma strážiť, aby moji rodičia mohli ísť na svadbu priateľky, ktorá bola už dvakrát rozvedená.

Predpovedali búrku.

Keď rodičia odchádzali, nebo bolo stále jasné a čisté.

Keď si Rachel obula a zašnurovala obnosené tenisky Nike, hneď som vedela, kam chce ísť – k priepustu pri potoku, ktorý rada skúmala. Museli ste prejsť po štrnástich kameňoch trčiacich z vody, aby ste sa dostali k otvoru do tmavého tunela, kde sa občas zachytili drobné drahocenné poklady. Stará fľaša, strieborný prsteň, dokonca premočená peňaženka s päťdesiatimi dvoma dolármi v bankovkách.

Boli sme už v polovici svahu, keď sa spustil dážď a Rachel nahnevane precedila cez zuby. „Bola to chyba. Vrátime sa.“

Vtedy som začula výkrik. A ďalší. Asi sto metrov od nás nižšie po prúde som zbadala na okraji tunela stáť malého chlapca, ktorý mával rukami. Z oblohy už stekali prúdy dažďa a voda stúpala. V tuneli, kde boli inokedy nánosy bahna a voda dosahovala ledva päť centimetrov, teraz siahala chlapcovi takmer po kolená. Báľ sa prejsť cez potok a dostať sa na pevnú zem.

Rachel ma ochranársky chytila okolo pliec. Nikto nevedel môj strach vycítiť tak, ako ona. „Počkaj tu. Nehýb sa. Počujes? Nikdy nedovolím, aby sa ti niečo stalo.“

Skôr ako som ju začala prosiť, aby nič nerobila, bola preč. Ani som sa nepohla, ale nemohla som od nej odtrhnúť oči. Nebezpečne tancovala ako baletka a skákala z kameňa na kameň. Lenže kamene postupne mizli, hltala ich stúpajúca voda. Rachel teda skákala len po pamäti.

Som si istá, že prešlo len pár minút, kým sa dostala k chlapcovi v potoku, no pripadalo mi to ako celá večnosť. V jednej chvíli spadol z kameňa a voda mu siahala až po krk. Zvyšok cesty sa brodili.

Keď sme sa konečne všetci traja dostali na breh, boli sme mokří a mlkvi. Rachel kráčala uprostred a držala nás za ruky. Chlapca sme odprevadili domov dva bloky odtiaľ. Nevie, čo s ním bolo potom. Na rozlúčku Rachel objal. Nespomínam si, že by som ho odvtedy videla.

Tú príhodu sme si s Rachel nechali pre seba. Domov sme sa dostali skôr ako rodičia. Hneď ma strčila pod sprchu, urobila mi horúce kakao, pomohla mi do jedného zo svojich mäkkých tričiek a uložila ma.

„Si hore?“ šepľala som neskôr z postele.

„Áno,“ potichu odvetila Rachel. „Čo je?“

„Myslela som, že zomrieš. Prosím, nezomieraj,“ zavzlykala som. Rachel sa šuchla ku mne do postele a objala ma. Akoby som aj dnes cítila jej horúce ramená, keď sa schúlim do kľbka.

Možno má každé dieťa podobný príbeh, tiež sa mu stalo niečo desivé. Možno tá voda netiekla tak rýchlo a vzdialenosti medzi kameňmi neboli také veľké, ale v mojich očiach to nebezpečenstvo, čo hrozilo Rachel, nijako nezmiernilo.

Viem len to, že som v tú noc videla Rachel chodiť po vode.

Pekne som poukladala zbierku fotografií do radu vedľa seba po päť na stole v motelovej izbe. Rozšírené oči, zatvorené oči. Detské hračky a žlté zuby. Odrezané hlavy a rozvláčené nohy. Niektoré by mohli zapadnúť do Carlových príbehov, ale sú tu len do počtu. Iné sú iba nemí svedkovia, ktorí sa prihovárajú len jemu.

Je to Carlov prvý test. Po niekoľkých hodinách jazdy sa krúti na stoličke, chce to mať čo najskôr za sebou a sledovať telku bez toho, aby sa musel dohadovať s pani T. alebo inými obyvateľmi.

Je tu spolu dvadsať fotografií. Nič umelecké, len normálne zábery. V citrónovozelenej plastovej nádobke v kufri prenajatého auta ich však mám ešte najmenej päťdesiat.

Rodinné pikniky a narodeninové oslavy. Vianoce a Veľká noc, maturity, promócie, svadby. Keď fotoaparát zachytí šťastný úsmev, viem si predstaviť, čo sa skrýva za tou maskou. Zlí otcovia, neverné nevesty, pokazené vajcia, nezmyselné dary.

„To som ja.“ Je to pravda. Ukazujem na dospievajúce dievča, ktoré sa usmieva na dve šteniatka. Otec nám s Rachel

dovolil vziať si ich z útulku. Jedno sme pomenovali Keksík, lebo malo bledohnedú farbu. Druhému dala moja sestra meno Poleva.

Carl nereaguje. Odsuniem notes s logom motela a rozmiestnim fotky trochu ďalej od seba. „To si ty na vysokej.“ Ukážem na obrázok piatich chlapcov v univerzitných tričkách s plechovkami piva v rukách. „Ty si ten celkom vpravo.“ Tupo hľadí na fotku. Klamem. Nemám potuchy, kto sú tí chlapci.

Ukážem na obrázok vedľa. „Toto je strýko Jim a teta Louisa pred ich domom.“ Je to pravda. Nieкто zozadu na fotku ceruzkou napísal *Strýko Jim a teta Louisa*.

„Starý ošarpaný domisko,“ zašomre. „Sú mŕtvi? Stavím sa, že by chceli byť.“

Je po deviatej, nevhodný čas púšťať sa do projektu, lebo, ako sa hovorí v múdrych knihách, Carl má útlm. To slovo ma znervózňuje. Demencia nie je krásne večerné nebo. Je to hmla nad oceánom, beh nekonečným polnočným pobrežím a stopár, čo vám dychčí za krkom. Bežíte, alebo sa hodíte to tmavých vln. Správny výraz na demenciu by znel „stephen-kingovanie“.

Nemôžem si pomôcť, ale dnes večer na Carla tlačím. Od pani T. sme vyrazili až o šiestej, takže sme premrhali takmer celý deň. Carl driemal alebo sa tváril, že drieme, kým sme sa z domu vo Forth North nedostali na predmestie Waca. Večeru zhltol takmer mlčky, krátko sa pošťazoval na to, že ľadový čaj chutil ako voda z potoka so sirupom na palacinky.

Napriek tomu však viem, že Dairy Queen miluje. Táto reštaurácia je v jeho zozname na štvrtom mieste. Prichytila som ho, ako na mňa civie z boxu, kým som sa

s bezprizornou tínedžerkou za pultom dohadovala na objednávkę. Nebol to príjemný pohľad. Cívil chladne, akoby si chcel niečo zapamätať. Prezeral si ma, akoby si robil vlastné plány.

Začne fotografie pomaly ukladať jednu na druhú. „Tento motel je poriadna diera.“

„Hej,“ odsekнем, „ale neplatíš ty.“ V múdрых knihách sa píše, že by som mu nemala len tak odseknúť.

Keď som si pre dvoma dňami vybrala zo sporiaceho účtu 4 000 dolárov, pripadalo mi to ako celý majetok. Dve tisícky šli hneď do rezervnej pneumatiky v aute, kam som ich poukladala vo forme zvitkov. Ďalších 500 dolárov som si strčila medzi spodnú bielizeň v jednom bočnom vrecku kufra so zámkom a zvyšok som napchala do peňaženky vedľa kreditných kariet s mojím skutočným menom. Tie nemienim počas tejto cesty použiť, iba v nevyhnutnom prípade, keby som potrebovala utiecť.

Už teraz však mám obavy. Rátam 12,62 za večeru – hamburgery, hranolčky a ľadový čaj. Nocľah vo dvoch obyčajných izbách s bėžovými plastovými vaňami a nepríjemnými obliečkami stál 100,29. Za doplnenie paliva som zaplatila 38,66, lebo som si na túto cestu určila isté pravidlá, napríklad nedovoliť, aby benzín klesol pod polovicu nádrže.

Ďalších 3 000 dolárov zmizlo z môjho účtu, keď som sa pred niekoľkými dňami zastavila v Houstone. Za indickou reštauráciou som ich odovzdala slušne oblečenému vysokoškólákovi. Keď som ho videla na vlastné oči, pripadal mi ako najlepší z triedy, alebo študent manažmentu, či medik.

Našla som ho v temných hĺbkach internetu, kde sa zliezajú pozemské červy a vybavujú si tam svoje obchody, čo sa nedajú vystopovať. Netrvalo mi ani tri minúty, kým som si nainštalovala vyhľadávač, ktorý mi umožnil dostať sa medzi teroristov, priekupníkov so zbraňami, liberálov a mladých podnikateľov.

Asi pred rokom mi kaderníčka menom Tiffany, ktorá si „niekoho narazila a mala problém s kreditkou,“ povedala o nelegálnej stránke, ktorú chcela využiť, aby mohla začať znova ako Lola či Francesca. Práve na mne skúšala novú modročiernu farbu a ja som počúvala len na pol ucha. Premýšľala som, čo znamená „niekoho si naraziť“.

V jej kaderníctve som sa už viac neukázala, ale zadala som heslo, ktoré mi prezradila – *Pamperzzz* – na adrese mommyzhelper.com. Keďže som bola vždy dosť opatrná, bolo to na mňa dosť veľké riziko.

Netušila som, či kontaktujem sprostredkovateľa adopcií detí, chlapa s fetišom na plienkové porno alebo policajta, ktorý chce niekoho dostať. Odkiaľ som mala mať istotu, že všetky zašifrované kódy *undernetu* poskakujú hore-dolu ako nadrogované kobyľky?

Okamžite sa otvorilo okienko četu: „*Som Tom, váš texaský pomocník. Potrebujete vymeniť?*“ Keď som poslala tri fotografie, oznámil mi, že si môžem prísť po balíček do Houstonu.

Na miesto som sa dostavila v stanovenom čase s papierovou taškou plnou dvadsaťdolaroviek a so šunkovým sendvičom so syrom, šalátom, s majonézou, čiernymi olivami, so zelenou paprikou, s jalapeños a so švajčiarskym syrom, presne tak si to Tom prial. Vrecko som vymenila za veľkú

obálku, v ktorej boli falošné vodičáky, tri kreditky na odlišné mená a tri nové evidenčné čísla vozidiel. Trojka bola vždy moje šťastné číslo.

„Pridal som vám ešte na cestu Larryho G,“ Tom ukázal na obálku. „Pozornosť pre zákazníkov. Povedzte to aj ostatným.“ Netušila som, či je Larry G niečo ako Flat Stanley pre dospelákov, alebo nejaké cédečko.

Nespýtala som sa, lebo mi v hlave vírili iné otázky. *Vari nevieš, že by si mohol naddlho skončiť v chládku? Nevieš, že by si týmto mohol všetko pokaziť a už sa z toho nikdy nedostať?* Také otázky kladie som často aj sama sebe.

Skôr ako som mu však stihla povedať, nad čím by sa mohol zamyslieť, Tom ma chytil za plece a prehodil: „Keď budete mať pocit, že vám niekto neverí, napanikárte.“ Ukázal na obálku. „Tá fotka, na ktorej ste blondína, mi pripadá najmenej vierohodná.“

Očerveneli mi líca – rozcitlivela som sa pri pomyslení na to, že cudzieho človeka zaujíma, čo so mnou bude. Dôverná chvíľa, ako keď vás lekár vidí v nemocničnej košeli a položí vám s láskou ruku na plece, ale niekde medzi ľuďmi by vás nespoznal. Ten príjemný pocit vo mne zostával, kým Tom nevycúval na hlavnú ulicu a nezmizol.

O pár hodín neskôr som mala príležitosť vyskúšať novú kreditku a vodičák v požičovni áut na letisku v Dallase. Oboje fungovalo bez problémov. Nevieť však, či by som oklamala aj políciu, keby ma náhodou zastavila. Určite nebudem prekračovať rýchlosť – to je jedno z mojich ďalších pravidiel.

Na parkovisku pred Walmartom som vymenila poznávacie značky. Potom som sa vybrala za pani T. Prvú falošnú

kreditku, ktorá už splnila svoje poslanie, som roztrhala na kúsky a vyhadzovala ich z okna auta v tridsaťsekundových intervaloch. Možno preháňam, ale ktovie? Aj po tomto všetkom chcem normálne žiť. A mám len desať dní. Teda už len deväť.

Každý deň budeme potrebovať benzín, jedlo a dve izby, nehladiac na to, čo to bude stáť, lebo určite nebudem spať s tým diablom v jednej izbe. Okrem toho sa objavili aj iné veci, s ktorými som predtým nerátala. Veci, vďaka ktorým splynieme s okolím. Kvalitné topánky, toaletné potreby a nový účes. Carl na poslednú chvíľu prišiel so svojimi požiadavkami. Ktovie, čo sa ešte vyskytne.

Otec mi stále pripomínal, aby som si vždy nechala určitú rezervu na rôzne drobnosti, keď som zostavovala rozpočet. Čo to bude v tomto prípade? Úplatky? Gulky? Obväzy? Lopaty? Pelendrekové tyčinky a slnečnicové semienka na každej pumpe, kde sa zastavíme?

Fotografie sú poukladané na úhľadnej kôpke. Carl si ich poriadne neprezrel, len ich usporiadal podľa veľkosti, pričom tá najväčšia je naspodku. Navrchu je miniatúrna školská fotografia chlapca s ospalými očami a krivou cestičkou vo vlasoch. Je to Alexander Lakinski, syn Nicole Lakinskej, ženy, ktorú Carl údajne uniesol z parku vo Wacu a súdili ho za to. Alexander mal zlomenú ruku. Povedal, že spadol z hojdačky. Jeho matku už nikdy nikto nevidel.

Carl vstane a vystiera sa.

„Môžem ísť do svojej izby, madam?“ Už je v polovici cesty k dverám, ktoré nás budú v noci deliť.

„Sľúbil si mi niečo, Carl.“

„Čo?“

„Že sa budeš snažiť. Sľúbil si mi, že to skúsiš. Povedal si mi, že si nepamätáš, čo si urobil, ale že si chceš spomenúť. Že ťa to zaujíma. To je jedno. Len si vezmi lieky, dobre? Prinesiem ti ich, mám ich v kabelke.“

Pohráva sa s retiazkou na dverách na mojej strane, posúva ju hore a dolu. Uvažuje.

„Musíš užiť lieky, Carl. Taká je dohoda. Ak nie, vrátiš sa k pani T. a budeš sledovať hmyz na Discovery Channel.“

„Vieš o tom, že mucha domáca bzučí v tónine F?“ opýta sa. „Rád si vezmem svoje lieky.“

Počúvne ma. Carl vie, že klamem – nevzdám sa hneď prvý deň.

Raz mi už povedal, že mu moje sivé oči pripomínajú niekoho, koho poznal. *Sú ako dym*, povedal. *Ťažko podľa nich predpovedať, čo jedna z vás urobí ďalej.* Rachel mala zelené oči so žltými škvrnami.

Všimla som si, že Carl je inteligentný, múdry aj príčetný. Nad šachovnicou, v reštaurácii Dairy Queen, keď sme pili v záhrade pani T. z plechoviek ľadový čaj, o ktorom sa vyjadril, že chutí ako Triaminic, nech už je to čokoľvek.

Carl bol talentovaný umelec. Jeho oči mi pripomínajú machom zarastené jazierka na jednej z jeho fotografií. Polícia hľadala v okolí toho miesta aj inde, snažila sa spojiť Carla a jeho fotoaparát s ďalšími zmiznutými ľuďmi v Texase, ale veľmi rýchlo sa vzdala.

Carl vie, že klamem, prečo sme na tejto ceste. Vôbec neverí, že som jeho dávno stratená dcéra, ktorá chce vedieť, aká krv jej koluje v žilách. Vie, že keď bude po všetkom, jednoducho sa stratím.

Vloží si tabletky po jednej do úst a prehltne ich nasucho, hoci som mu ponúkla, že rozbálím umelé poháriký stojace na dreze a prinesiem mu vodu z kúpeľne.

Mohla by som mu všetko vyklopiť – že zakaždým, keď mu pozriem do očí, mám v hlave nemilosrdnú predtuchu. Že je to jeden z dôvodov, prečo mám istotu, že práve on uniesol moju staršiu sestru za denného svetla. Rachel mi v ten večer mala zaplietť francúzsky vrkoč, lebo som sa chystala na oslavu. Chcela byť slávnou herečkou. A ja som mala mať krásnu neter menom Sophronia.

Nesmieš nič cítiť.

Mustíš sa správať tak, aby zostal pri zmysloch.

Carl je veľmi zvláštny človek.

Bábka na šnúrkach v mojich rukách.

Teraz je už na druhej strane za dverami. Začne si čosi pohmkávať.

Pootvorím dvere. Z mojej izby do jeho prenikne lúč slabého svetla a rozleje sa po podlahe až k jeho posteli.

Je po jedenástej. Mám strach, že ten lúč zasvieti až na jeho tvár a zobudí ho, ak dvere otvorím viac.

Naozaj prehltol tú ružovú pilulku, po ktorej zaspí? Alebo ju vyplul? Zdá sa mi hlúpe správať sa k nemu ako k decku, hoci mi pani T. prízvukovala, že sa k nemu treba správať ako k decku.

Prešmyknem sa škárou medzi dverami, hoci bruchom narazím do kľučky. Nehlučne za sebou zatvorím dvere. Aj ja som nehlučná, ani nedýcham. Chvíľu trvá, kým sa moje oči prispôbia tme. Veľa nevidím. Závesy sú zatiahnuté. Klimatizácia pod oknom bzučí ako skapínajúci motor. Zarazí ma pach plesne a nôh, asi to tu chybné poriadne neupratujú.

Z jeho postele nepočuť žiadny pohyb, ale počula by som ho? Klimatizačná jednotka pod oknom mi uľahčuje aj komplikuje prácu.

Skúsila som si to šesť ráz vo vlastnej izbe, kým Nigella šomrala z telky čosi o vyprážanej rybe. Carl a ja máme

rovnaké izby, malé ako kuchynský kút alebo cela. Od dverí k jeho posteli je presne desať krokov. Prejdem ich. Kľaknem si na drsný koberec. Nadvihnem posteľnú prikrývku, aby som videla pod posteľ, rozsvietim baterku a obzerám sa.

Nie som sklamaná. Sú tu zvyšky kukuričných pukan-cov, detský cumel' s Mickey Mousom oblepený chlpmi a Carlov kufor, ako som predpokladala. Zvyky len tak nevykoreníš ani u dementných pacientov a sériových vrahov s obsesívno-kompulzívnou poruchou. Určite trpí aspoň jednou zo spomenutých diagnóz, možno aj oboma.

Obrátim sa na brucho, aby som dočiahla kufor. Leží na pravej strane, čo znamená, že by som Carla nemusela vyrušiť, keď sa budem plaziť von. Carl spí na ľavom boku. Nie raz som videla odtlačok na jeho vankúši u pani T. a tento čudný detail potvrdila aj pani Irma, žena, ktorá preňho občas pracovala, keď žil vo Forth Worthe asi deväť kilometrov od nášho rodičovského domu. Ktorý sériový vrah má slúžku? Carlov obhajca sa s touto excelentnou otázkou obrátil na porotu.

Irma bývala v malom ošúchanom byte so zbierkou zaprášených porcelánových prasiatok a keď som ju vyhľadala, nemala mi čo užitočné povedať. Ku Carlovi zjavne mala stále kladný vzťah, lebo jej platil 25 dolárov na hodinu. V jej byte páchla zelenina a kel. Stále som sa pozerala na veľké prasiatko uprostred vitríny nad jej hlavou s odlomeným bielym uchom a takmer fatálnou prasklinou pod krkom. Irma sa ho zrejme zo všetkých síl snažila zachrániť. Čo to prasa pre ňu znamenalo? Záležalo jej na človeku, ktorý jej ho dal, až príliš, aby ho vyhodila?

Po hodine bezcenného vypytovania sa ma Irma slušne vypoklonkovala, povedala, že má pred sebou zaujímavú časť v erotickom románe. „Sex je na každej päťdesiatej strane, opakuje sa presne ako hodiny,“ povedala. „Je to pravidlo.“

Vypnem baterku a chytím kufor za rúčku. Jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť, sedem, osem krokov k dverám do kúpeľne. Dlaždice pod mojimi nohami sú studené a lepkavé.

Zatvorím za sebou dvere na kúpeľni a opatrne položím kufor na rohožku. Keď rozopínam zips, znie to ako píla. Dobré dve minúty čakám, aby som sa ubezpečila, že Carl nič nepočul, potom posvietim baterkou na jeho pekne pokladané oblečenie.

Navrchu je jedna z vyleštených panvíc pani T., to bol asi ten lesklý predmet, ktorý som ho zazrela vkladať do kufru. Šmátram rukou po všetkých škárach, každom vrecku aj medzi vrstvami oblečenia. Cítim ošúchané okraje fotografie dievčaťa s kľúčom. Neviem však nájsť zapalovač ani nôž, ani červenú gumu, ktorú som si už predstavovala obmotanú okolo svojho krku.

Mala som v pláne ukradnúť mu tie veci postupne v nádeji, že na ne zabudne, alebo si bude myslieť, že ich niekam zašantročil.

Neverím, že ich cestou stratil. Skryl si ich niekde v motelovej izbe.

Carl vyhráva ďalšie kolo.

O minútu som späť pri spojovacích dverách pripravená na odchod. Kufor je zastrčený na svojom mieste.

Počujem pohyb, ale nie v posteli.

Na opačnej strane miestnosti.

Je hore.

Srdce mi silno búcha v hrudi.

Predstavím si moju izbu, aby som si vedela predstaviť tú jeho.

Carl sedí v najtmavšom kúte na plastovej stoličke, o ktorej sa vyjadril, že má farbu ako nanuk, keď sem pred štyrmi hodinami vošiel. Potom si ho pridal do zoznamu svojich podmienok. Keď mi názorne opísal chuť vanilky a pomaranča v ústach, aj ja som naň dostala chuť.

Chytím kľučku a potiahnem. Dvere sa otvoria asi na päť centimetrov a ďalej už nejdú. Medzitým ich zatvoril na retiazku.

Obrátim sa. Nevidím nič, len tieň a obrysy, takže moja predstavivosť naplno pracuje. Možno našiel moju zbraň. Lenže zbraň vydáva hluk, a to by Carl nechcel, že?

V kúte vládne hrozivé ticho. Zatvorím dvere, lebo nemám na výber. Rátam, koľko krokov by bolo treba, aby sa dostal v tme ku mne s červenou gumou a zatiahol mi ju okolo krku, alebo aby ma pichol nožom pod rebrá. Zatiaľ sa pohrávam s retiazkou na dverách.

Potom sa rozbehnem do svojej izby, zabuchnem za sebou dvere, obrátim kľúč v zámke a trikrát sa pokúšam trasúcimi prstami zaistiť retiazku.

Pritisnem ucho k dverám. Hučanie klimatizácie pohlucuje všetko ostatné.

Vlečiem sa do kúpeľne. V zrkadle vidím svoje rozšírené zreničky, sklené oči sa ničím nepodobajú na Racheline. Obraciam ruky pod prúdom horúcej vody, kým sa mi neprestanú triasť. Vypnem telku. Urovnám na stole pero

a Bibliu. Vezmem z podlahy svoje špinavé oblečenie a začnem ho skladať. Robím čokoľvek, len aby som si zamestnala ruky, aby sa táto noc čo najrýchlejšie skončila.

Keď otvorím svoj kufor, potlačím výkrik.

Carl mi v ňom nechal darček.

Navrchu leží šatka, ktorú mala Lolita u pani T. prehodnú okolo krku.

Niekoľko sekúnd nedýcham. Po látke nevinne pochodujú ružové a biele slimáky a usmievajú sa ako klieštiky na mihalnice.

Spomeniem si na kus inej látky, ktorý sa vznášal na vode na jednej z Carlových fotografií. Nezvestné dievča menom Violet. Obrátim sa k dverám, čo spájajú naše izby. Retiazka je na mieste. Kľučka sa nehýbe. Keď sa obrátim k svojmu kufru, pocítim jemnú, sladkú Lolitinu vôňu a modlím sa, aby bola nažive, aby som nezobudila zo spánku driemajúceho vraha.

V kúpeľni šatku uchopím za rohy a podržím ju vo svetle. Na všetkých šťastných slimákoch hľadám stopu po krvi. Nič. Len škvrna od horčice a škrabanec perom.

Predstavím si uzlovité svaly na Carlovom predlaktí. Jeho smiech, keď začul cez dvere môj tlmený výkrik. Jeho nehybný obrys vyčkávací v tme. Šatku, ktorú mi vytrhne z rúk a stiahne ňou hrdlo, až vidím svetlo na konci tunela.

Nedala by si si najprv cigaretku, zlatko?

Schúlim sa na posteli. Zatínam päste.

Chcem svoju sestru.

Chodila som do tretej triedy, keď som pred staršou sestrou prvý raz zamlčala tajomstvo.

Rachel mala vtedy pätnásť a stále niekam chodila, do divadelného krúžku, flirtovala s chalanmi. Cítila som sa osamelá. Bola som všeličím posadnutá. Antrax a útoky žralokov sa mi zdali veľmi dôležité.

Okrem toho som bola trochu čudná, mala som svoje rituály. Decká si to vždy všimli, nehľadiac na to, že sa Rachel snažila upraviť mi vlasy ako sebe alebo mi ráno do školy vybrala oblečenie. Trvala som na tom, že budem nosiť turistický vak a v skrytom vrecku svoj denník stroskotanca namiesto lesklého plecniaka s tvárou Lizzie McGuireovej. Keď raz učiteľka priniesla čierne mačiatko, prekrížovala som sa a napľula cez plece na spolužiakovu lavicu.

Mama sa o mňa bála. Pribila mi nad posteľ plagát od Matissa a trvala na tom, že je dosť farebný a pekný, aby vyhnal všetkých zlých duchov, ktorých som si vymyslela. Nevedela, že keď večer zatvorím oči, zakaždým sa bojím, že tá žltá mačka, čo načahuje pazúry do akvária, napokon

niektorú rybu dostane. A že keď sa zobudím, mačka bude preč a voda bude krvavá. *Le chat aux poissons rouges*. Dokonca aj názov znel zlovestne.

O mesiac nato som v obálke nalepenej zospodu na schodisku do podkrovia našla starú fotografiu. Mama ma poslala nahor s baterkou, aby som priniesla ozdobu v podobe snehuliaka, ktorú vždy vešala na dvere.

Všimla som si v škáre na schode kus papiera. Keď som sa načiahla, pomyslela som si, že v obálke je možno návod na obsluhu ventilátora alebo pece v podkroví. Stará pani, ktorá tu bývala pred nami, lepila obálky s návodmi všade po dome, na dno zásuviek alebo na dvere skríň. Rachel a ja sme tajne dúfali, že raz v takej obálke nájdeme stodolárovú bankovku.

Táto obálka však bola tenšia a posiatá hnedými škvrnami od vody. Bola v nej čiernobiela fotografia dvoch dievčat v lese asi v mojom veku, oblečených ako dve malé nevesty v bielych šatách a so závojmí. Vyzerali ako dvojčatá. Jedna bola trochu rozmazaná, akoby práve vystúpila z tej druhej. Na opačnej strane boli modrým rozmazaným atramentom napísané ich mená a dátum. Nedalo sa však z toho rozlúštiť nič.

Tá fotografia mi nikdy nepripadala zvláštna. Bola skôr čarovná, mimoriadna, len pre mňa. Ten les ma lákal ako Alicu do Krajiny zázrakov. Opatrne som si nalepila fotku na zadnú stenu v šatníku, kde ju nikto nemohol nájsť. Mala som pocit, že aj ja chcem byť ako tie dievčatá – ony sa nebáli, lozili po stromoch, chytali do pohárov rôzne živé tvory, robili saltá dozadu všade, kde sa to dalo, a zámerne pľuli na chlapcov.

Občas som rozťahla svoje oblečenie ako oponu a ony na mňa čakali, kedy sa budeme hrať. Vymýšľala som si pri tej fotke rôzne príbehy. Kreslila som obrázky. Niekedy som sa tvárila, že jedno z dievčat som ja a druhé je Rachel, že nás nedelí sedem rokov, ale narodili sme sa naraz a v maternici sme sa jedna k druhej túlili. Nemusím byť ani chvíľu sama a nemusím sa ničoho báť.

Napokon som si aj v reálnom živote našla priateľku – hlúpučké sladké dievčatko, čo so mnou sedávalo pri obede a jedlo len oranžové veci. Aj ona mala svoje tajomstvá. Kradla z kuchyne jedlo a skrývala si ho v izbe, ale nikdy ho nezjedla. Raz som našla pod jej posteľou celý neotvorený kartón roztopenej čokoládovej zmrzliny.

Fotografia sa napokon skrútila a spadla na dno skrine.

Zabudla som na dvojčatá.

Netušila som, že ma jedného dňa dovedú k Rachelinmu vrahovi.

DENNÍK MÔJHO PREŽITIA, VEK 8 ROKOV

Ako sa nebáť pavúkov:

1. Každý večer si čítať *Charlottinu pavučinku*.
2. Nakresliť obrázok pavúka s teniskou na všetkých ôsmich nohách.
3. Podržať v ruke umelého pavúka.
4. Chytiť ozajstného pavúka.
5. Nazvať ho Barney alebo Marshmallow.
6. Obdivovať krásnu pavučinu.
7. Prejsť cez pavučinu bez kriku.

Odtiahnem závesy na oknách, aby sa do motelovej izby dostalo slnko. Carl je rozťahnutý na oranžovej plastovej stoličke ako pavúk. Nohy si prekrížil v členkoch a kožené topánky mu nechutne vrždia. Tvári sa ľahostajne a oklamal tým už asi veľa ľudí. Má jasný pohľad a dobrú náladu, akoby včerajší večer vôbec nejestvoval a náhodu sme na seba natrafili len vo svojich snoch.

Okolo deviatej šesťkrát zabúchal na spojovacie dvere. Balila som si niekoľko vecí, ani nebolo čo, ale myslela som si, že čím dlhšie to budem naťahovať, tým bude pravdepodobnejšie, že Carl si ustelie posteľ a bude preč.

Prešiel len jeden deň a už takto premýšľam. Jeden deň.

Nespomeniem jeho malý darček. Ak ma Rachelina smrť niečo naučila, tak potom mlčať. Keď som otvorila dvere na izbe, Carl poslušne čakal s kufrom v ruke, kým som mu nedala pokyn, aby vošiel. Povedal, že mal o mňa obavy. Či stále tak dlho spím? V jeho pohľade som nezachytila nič ľstivé. V skutočnosti som ani nezažmurila oči, kým som nezavolala pani T. a kým mi ranné svitanie nezašepkalo, že

som v bezpečí. Možno som si zdriemla maximálne dve hodiny s nasilu zatvorenými očami.

Uvažovala som, či môžem pani T. vyrušiť z hlbokého spánku. Vyhrala panika. „Dopekla, koľko je hodín?“ zľakla sa. „Prečo sa na to pýtate? Nie, Lolitu som nevidela. Dnes je utorok. Je spoľahlivá ako hodinky. Príde zajtra.“ Potom ešte zašomrala: „Včera večer volala a pýtala sa, či sme nevideli jej šatku.“

V hlave rátam, koľko budú stáť drahšie hotely s dverami s ozajstnou závorou. Na niektorých cestách v Texase je najvyššia rýchlosť obmedzená na stoštyridsať kilometrov za hodinu. Premýšľam aj o tom, že by som náš výlet skrátila, povedzme na osem dní alebo aj na sedem. Pani T. ma upozornila, že by som mala spať v jeho blízkosti. Aby som ho počula kričať. Ak sa zobudí a nebude si pamätať, čo je na druhej strane za dverami, bude problém.

„Ešte idem na záchod a môžeme ísť,“ poviem Carlovi.

Nepovie nič, len sa oprie a pozerá do mapy, ktorú som vystrela na posteli.

Texas sa mi zapáčil na prvý pohľad, každá cieva a artéria, lebo je ako telo, ktoré vás očarí. Nebudem sa spoliehať na navigáciu, nechcem sa dať oklamať. Carl a ja sme ako duchovia.

Carl zhypnotizovane civie na tri červené bodky na mape, každá je ako kvapka čerstvej krvi, každá predstavuje miesto na zemi, kde stál a urobil snímku, pričom zmizlo nejaké dievča. Dúfam, že to bude pokojná cesta – že Carl bude tie bodky mazať, nejaké pridá, že mu rozviažu jazyk, že bude mať pocit, že má nado mnou navrch a spomenie si.

Okrem Rachel som si s Carlovými fotografiami spojila desať prípadov nezvestných dievčat. No kvôli uskutočneniu

svojho plánu som ich zoznam skresala na tri. Bolo to ťažké, lebo ich oči akoby ma prosili a vyzývali, keď som sa pozerala na fotografie. Vybrala som si tie rodiny, ktorých žiaľ ma zasiahol najviac.

Tieto dievčatá – odložené prípady – predstavujú moju jedinú nádej, ako pohnúť Carlovým svedomím. Musím sledovať ich príbehy, lebo v Rachelinom prípade žiadny príbeh nie je. Neexistuje žiadna značka na mape. Nikto si nespomenul, že by v to ráno videl dievča na striebornom horskom bicykli. Nikto nevie, či bola Rachel na ceste do práce, alebo sa vydala skratkou. Nikto nič nevidel. Jednoducho zmizla.

Zatvorím dvere na kúpeľni. Spláchnem WC a pustím vodu v umývadle. Nechám mu čas, nech sa mu mapa dostane do mozgu. Pozriem na šatku prevesenú na háčiku na opačnej strane dverí. Nechcela som, aby celú noc ležala medzi mojím oblečením. Chvilu uvažujem, že ju tam nechám.

Keď vyjdem, Carla nevidím. Ani mapu. Spojovacie dvere sú rozšklabené. Strčím do nich. Ráno stiahol plachty aj obliečky a poskladal ich do úhladných štvorcov. Na kôpke leží nová dvadsaťdolarová bankovka.

Pani T. tvrdila, že Carl nemá žiadnu hotovosť.

Oba kufre sú preč. Aj moja kabelka. Vzal všetko okrem prepitného, ktoré som nechala domácej na nočnom stolíku.

O sekundu som vonku. Auto stále parkuje pred motelom, kde som ho nechala včera večer. Carl sedí na sedadle spolujazdca a pohybuje perami. Keď ma zbadá, prestane. Podídem k nemu a pomaly si omotám šatku okolo krku.

Carl ani slovom nespomenie šatku. Napravím si ju, aby som si ju nenamočila do kávy, a postavím jedálny lístok v plastovom obale za cukorničku. Čašníčka s táckou v ruke sa k nám posúva len pomaly.

Celú noc som mala pred očami rôzne tváre. Lolitinu, Violetinu, Rachelinu aj tú, ktorá patrí neznámemu dievčaťu z Carlovhho kufra a obklopuje ju červený piesok. Predstavujem si jej nádherné vlasy, ktoré jej ležia zviazané do chvosta na chrbte ako had. Končekmi smerujú nahor, akoby sa had chystal zaútočiť.

Ďalší záhadný kúsok skladačky. Ďalšia možná obeť.

Mám Carla plnú hlavu. Jeho fotografie, dôkazy, správy od psychiatrov, klebety, domnienky, všetko, čokoľvek, za čím by som mohla vykročiť a čo by som mohla nájsť vo vrahovi, ktorý sedí oproti mne v tomto neútulnom podniku.

Mám toho plné telo, až ma to tlačí v hrdle.

Vyberiem si však len jednu drobnosť.

„Prečo si mal prezývku Dažďový muž?“ opýtam sa.

„Prečo sa na to pýtaš?“

„Len v rámci rannej konverzácie.“

„Pravdaže. Myslím, že taká ranná konverzácia nikomu neublíži. Raz som robil fotky len tak v daždi. Ukázalo sa, že je to hlúpy nápad. Ťažký a obmedzujúci.“ Pokrčí plecami. „Bolo to obdobie po tom, čo mi jedna milovaná osoba zahynula v búrke.“

Na Carlovej tvári sa nezjaví ani náznak citu.

Nie je to prvý raz, čo som počula ten príbeh. Prokurátor povedal porote, že to je rozprávka a nech sa nedajú oklamať. Vraj Carl nie je romanticky založený človek.

Skôr ako stihnem zareagovať, Carl sa nahne dopredu a laktom rozsype šesť tabletiiek, čo som pred neho položila do plastovej nádoby na stôl s čiernymi a modrými bodkami. „Trochu sa porozprávajme. Pamätal by som si, keby som len tak behal sem a tam a zabíjal ľudí. To robia zvyčajne pacienti trpiaci demenciou. Pamätajú si minulosť, akoby to bolo posraté včera. Spomínam si na prvú fotografiu, ktorú som nafotil, a pravdaže si pamätám aj to, ako má chuť ľadový čaj. Takže by som si isto pamätal, keby som niekomu podrezal hrdlo.“

Nechtiac myknem hlavou, až mi vlasy prikryjú ľavé oko aj líce. Tento tik mám od detstva. Nedokážem ho kontrolovať, nech sa akokoľvek snažím. Carl to vie. Všimol si to niekoľkokrát ešte u pani T.

„Neboj sa,“ pokračuje. „Nikto nepočúva. Tu máme viac súkromia ako na počítači. Som tu len ja a počúvam. Všetky okamihy života vidím ako snímky. Tu sa nehýbem, tam cvaknem. Nemôžem prestať. Tá tínedžerka za mnou v boxe? Je zúfalá, chce ísť na potrat. Pôjde, skôr ako jej začne rásť

brucho. Žena za tebou? Zasa ju včera zmlátil. Tentoraz sa asi naozaj rozvedie. Ale nie. Mimochodom, potrebujem mobil. Pridaj ho do môjho zoznamu.“

To je najdlhší prejav, čo zo seba Carl dostal v mojej prítomnosti. Je inteligentný a prefikany ako líška. Pred týždňom mi povedal, že si nespomína, že bol dokumentárny fotograf, ani presne nevie, čo to znamená. Nasledujúci deň pridal do svojho zoznamu fotoaparát.

V reštaurácii vládne hluk, boxy sú plné. Bol to Carlov nápad vystúpiť zo zaparkovaného auta pred motelom a najesť sa v reštaurácii vzdialenej len niekoľko krokov. Presne šesťdesiatosem krokov. Trápi ma táto moja nová posadnutosť rátaním – krokov, dní, peňazí, piluliek, ktoré Carl teraz strká pod tanierik so šálkou. Prešlo 4 566 dní, odkedy zmizla Rachel, 97 dní, odkedy ma mama presvedčila, že prestala piť, a 38 dní, odkedy som sa podpísala svojím skutočným menom.

Musím nad situáciou znovu získať kontrolu. „Nemôžeš stále pridávať podmienky, Carl. Odkiaľ si mal tú dvadsaťdolarovú bankovku, čo si nechal na posteli v moteli?“

„Nech sa páči, zlatko,“ vyruší nás čašníčka, ktorá pred Carla predostrie raňajky.

„Odniekiaľ si vás pamätám,“ vraví jej. „Voláte sa Anette. Nie, Lynette. Pekné meno a pekná slečna.“ Čašníčka ukáže žlté zuby. Chce sa mi zakričať: *Ved' to máš na menovke, ty idiotka. Zožerie ťa zaživa.*

Sledujem, ako Carl balí obstarožnú čašníčku, ktorá by mohla nosiť odznak s nápisom *Milujem slaninu*. Najradšej by som zaň dala výkričník. Vidím, že Lynette nevie, ako sa